

HARLEQUIN®

001
OKTOBER

Romantika

BARBARA
HANNAY

Sisemaa südamel...

Esimene peatükk

Mees, kes seisis Fionast paari meetri kaugusel, tundus olevat niisama õnnetu ja trööstitu kui naine ise – liiga šokeeritud, et nutta, liiga tuim, et tunda valu.

Mees kandis musta tihedast vihmast läbiimbunud õliriidest mantlit ja seisis keset intensiivraviosakonda, märkamata enda ümber sebivaid töötajaid.

Mehe nahk oli maamehe kombel pruuniks päevitunud, kuid ehmatus oli jume ta põskedelt kaotanud. Ta silmad olid tumedad ja sügavad, täis uskumatust. Kuigi mees tundus tugev, pikk ja lihaseline, olid ta õlad längus ja selg kühmus, just nagu oleks õhk ta seest välja imetud.

Mees mudis käes vihmapelekilist kaisukaru.

Fiona langetas pilgu ja nägi, et mehe teksaste alläär ja ratsasaapad olid mudased, ning arutles, kus oli mees haiglasse kutsumise hetkel viibinud. Ta kujutles meest töötamas mudases kaubahoovis, jätmas pooleli mingi olulise ülesande, täpselt nagu naine ise oli jätnud ära juhatuse koosoleku Sydneys, kui politsei temaga ühendust võttis.

Õud mehe näol andis tunnistust, et temagi uudised olid olnud kohutavad. Fiona tajus tema šokki, sügavat, ootamatut ning õudset nagu tema endagi oma, ja mehe rabav kannatus kahekordistas ta enda kohutava ärevuse Jamie pärast.

Üks õde astus mehe juurde. “Kas teie olete härra Drummond?”

Mees ei vastanud ja õde proovis uuesti ning kõvemini: “Härra Drummond?”

Õde puudutas mehe käsivart ja mees pööras kangelit ümber, pilk läbitungiv ja ähvardav, lõug ette lükatud ja pingest kange. Õde rääkis temaga tasasel häälel ja Fiona jälgis, kuidas nad kahekesi palatite poole suundusid. Nad tundusid täiesti sobimatud – pikk laiaõlgne mees väikese mängukaruga järgnemas lühikesele tüsedale õele nagu kuulekas laps, nagu kaugjuhtimispuldilist suunatavat robot.

Nad kadusid silmist ja Fiona jäi oma luupainajaga üksi.

Ta lükkas jakikäise randmelt üles ja heitis pilgu käekellale. Neli tundi oli möödunud hetkest, kui ta oli saanud kohutavad uudised õnnetusest Queenslandi sisemaa kõrvalteel.

“Pean kurvastusega teatama, et üks kannatanutest on James Angus McLaren Gundawarrast,” oli seersant öelnud, “ma usun, et te olete tema õde.”

Jamie, Fiona vend, oli viidud Townsville'i haiglasse ning tema elu rippus juuksekarva otsas.

Šokk oli halvanud Fiona mõtlemisvõime, kuid Rex Hartley, tema firma vanemosanik, oli kohe abivalmidust üles näidanud.

“Võta firma lennuk,” oli ta öelnud, kui leidis näost kaame Fiona hüsteeriliselt lennupiletit kinni panemas. “Sa pead sinna jõudma nii kiiresti kui võimalik!”

Siiski oli Jamie operatsioon Fiona haiglasse jõudmise ajaks juba alanud.

Sellest hetkest oli Fiona kõndinud mööda neid desinfitseeritud koridore ärevas uimas, segaduses ja šokis, murest murtud ja hirmust hullumas.

Ta keeldus uskumast halvimat. Jamie peab vastu, sest Jamie on alati vastu pidanud.

Fiona noorem vend oli nagu kass, kellel on üheksa elu. Ta lapsepõlves oli juhtunud lugematu arv õnnetusi. Ta oli kukkunud alla garaaži katuselt, oma jalgrattalt, ronimispuult. Ta oli jalgpalli mängides murdnud oma rangлуу, kõrgushüppel pahkluu ja alati saanud terveks veel tugevama ja mänguhimulisemana. Jamie oli võitmatu.

Taeva pärast, täiskasvanuna oli ta 747-tega lennanud kõikjale üle maailma.

“Vabandust, kas teie olete Fiona McLaren?”

Fiona hüppas püsti ning pööras ringi. Ta nägi väsinud noort naist, rietatud valgesse kitlisse, stetoskoop ümber kaela. Fiona võpatas äkilise hirmuga. Nüüd kuuleb ta, kuidas Jamie oli läinud. Ta süda hakkas halastamatult peksma.

Arst tutvustas ennast, kuid Fiona ei kuulnudki ta nime. Ta kuulis ainult sõnu, mis järgnesid.

“Mul on kahju, pr McLaren. Me tegime kõik, mis võimalik, kuid teie venna vigastused olid liiga rasked.”

“Ei!”

Fiona sosistas selle sõna, kuid oma südames ta karjus ning see vali ja südantlõhestav karje kajas ta sisemuses.
Ei, ei, ei, ei, ei!

Jamie ei saa surnud olla!

See ei olnud võimalik, ta mõistus ei suutnud, ei saanud sellega leppida, et Jamie on läinud. Ta ei suutnud seda uskuda.

Fiona vahtis abitult arsti kahvatusse muserdatud näkku ja ootas, et naine oma vea parandaks, vabandaks segaduse pärast. See peab olema õudne unenägu. Kindlasti ärkab ta varsti ja avastab, et need viimased paar tundi on olnud ainult julm ja pikaleveninud luupainaja.

Ta kuulis, kuidas arst ütles: “Autos oli ka naine, Teresa Drummond. Kas te tundsite teda?”

“Naine?” Fiona kortsutas kulmu, püüdes ennast koguda, “ei tundnud.” Jamie oli Gundawarrasse kolunud alles kaks kuud tagasi ja ta polnud õele kuigi palju oma uutest tuttavatest rääkinud.

Arst vaatas kõrvale ja ohkas: ”Kardan, et me ei suutnud ka teda päästa.”

Fiona põlved läksid nõrgaks mõttest, et Jamie võis põhjustada veel teisegi surma. Kui see õudne mõte kohale jõudma hakkas, tundis ta kellegi kätt enda ümber. “Te peate maha istuma.” Arst näis kaastundlik. “See on teile loomulikult kohutav šokk.”

Fiona noogutas nõrgalt ning ta juhatati toolile veejahuti lähedal.

“Mul on siiski ka veidi häid uudiseid,” ütles doktor lahkelt, ulatades Fionale jäävett pabertopsis. “Väikese tüdrukuga saab kõik korda.”

Fiona vahtis teda tühja pilguga: “Millise väikese tüdrukuga?”

Teine naine kortsutas kulmu. Ta pea kaldus ühele küljele ja ta vaatas Fionat kitsaste uurivate silmadega.

“See väike tüdruk, kes istus tagaistmel. Jumal tänatud, tal oli turvavöö kinni. Ta on veidi põrutada saanud, kuid muidu pole tal kriimugi.”

“Ma ei tea temast midagi,” pomises Fiona. “Ma ei tea midagi ühestki teisest sõitjast. Ma – ma arvan, et nad olid Jamie sõbrad.”

Arst kortsutas uuesti kulmu. “Vabandust, küsimuste esitamiseks ei jäänud just aega, Vabandust, ma eeldasin. . . Lapse veregrupp on AB – täiuslik vaste teie venna omale ja ma...”

Ta peatus poole lause pealt nagu mõistes äkki, et on liiga palju öelnud. Valgeid huuli tihedasti kokku surudes heitis ta mureliku ja segaduses pilgu koridori poole.

Fionale tuli meelde mees, keda ta oli näinud siin paar minutit tagasi segaduses ja šokis seismas ning kaisukaru mudimas.

Kas tema oli selle väikese tüdruku isa?

Ta tundis äkilist vajadust seletuseks: “Jamiel ei ole...” ta kõhkles, kuid ei suutnud sundida ennast ütlema *ei olnud*. “Jamiel ei ole lapsi.”

Siis meenus talle, et nüüd ei ole Jamiel enam kunagi võimalust isaks saada ja ta ei suutnud seda taluda. Ta võpatas ning purskus pisaratesse.

Byrne Drummond nõjatus haiglavoodi metallist äärelle ja asetas kaisukaru oma tütre kõrvale.

“Noh, Võrukael,” ta pidi sõnad kurgus olevast valusast klombist mööda pigistama, “tõin sulle su Dunkumi.”

Hoolikalt sättis ta karu lina alla, mis ta tütart kattis, kuid ei saanud vastuseks vähimatki liigutust.